

OĞUZHAN UĞUR

ZEKİ AMA ÇALIŞMIYOR

hayykitap
EDEBİYAT

İLK BASKI: 40.000 ADET

Gülümseten hikayeler.

Hayykitap - 776
Edebiyat - 147

Zeki Ama Çalışmıyor
Öğuzhan Uğur

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak Tasarımı: Emine Yıldırım
Sayfa Tasarımı: Emine Yıldırım

ISBN: 978-625-7685-29-0
1. Baskı: İstanbul, Nisan 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Like'lamak ya da Like'lamamak, Bütün Mesele Bu...

OĞUZHAN UĞUR Ankara'da dünyaya gelip, hayatına İstanbul'da devam eden müzisyen, senarist, karikatürist ve film yönetmenidir. Akdeniz Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Fotoğraf Bölümü'nden mezun olmasının ardından sergi, belgesel ve kısa film çalışmalarına başladı. 2012 yılında ise *Çok Şükür* isimli albümü ile müzik piyasasına giriş yaptı. Albüm dışında, tekli çalışmaları ile müzik kariyerine devam ederken bir taraftan da yeni mecra YouTube'da *Babala* isimli kanalını açarak kendi programını yapmaya başladı. Kısa sürede yaptığı gerek siyasi gerek komedi içerikli programlarıyla sevilerek milyonlara ulaştı.

Hayykitap'tan yayımlanan kitapları:

Zeki Ama Çalışmıyor, Nisan 2021

Mevzular, Mart 2019

67, Temmuz 2018

İnsanlar başka insanlar için yaşıyor artık. Çünkü toplumda özellikle sosyal medyada, Instagram'da, YouTube'da, Twitter'da kendini kabul ettirme çabası var. Mesela seni hiç ilgilendirmeyen bir konu bile Twitter'da gündem olduğunda herkes yazıyor diye yazıyorsun, çünkü orada milyonlarca kişi var. Attığın bir fotoğraf like almadığında ya da twitin re-tweet edilmediğinde kendini şehrin ortasında görünmez biri gibi hissediyorsun, ama tam tersi olunca da seviniyorsun.

Ne söylediğinin bile bir önemi yok, *ben bir şey konuşuyorum ve beni dinliyorlar, küfür de etseler bana cevap*

veriyorlar diyorsun. Hayatımızda da durum çok farklı değil; bazı şarkıları sırf insanlar çok seviyor diye dinliyoruz ya da onları okumasak bile başucumuza koyduğumuz kitapların çoğunu sırf çok sattıkları için alıyoruz. Bir tanesi de kebabçıda yakalamış ünlüyü, yanına gidip fotoğraf çektirmiş. Öldükten sonra da o fotoğrafı paylaşıp, *ne güzel sohbetlerimiz olmuştu* yazıyor. Bunların hepsi aynı kafa.

Kızdığım çok şey var sosyal medyada... Mesela *normal değilim ben* furçası almış başını gidiyor. Bak şimdi, iyi dinle: Sen farklı falan değilsin. Adam gitmiş, farklı olduğunu göstermek için bir filmde, bir sahneyi alıp, Instagram'da paylaşıyor. Zamanın birinde bir senarist bunu yine bir yerden esinlenip yazmış. Sonra onu bambaşka bir yönetmen kendi üslubunu katarak çekmiş. Sonra onu seslendirip, rengini yapmaya göndermişler. Oradaki adam onu kendi dünyasının renklerine boyamış. Bir müzisyene vermişler, müzisyen o filme ruhunu katarak müzik yapmış. Sonra film vizyona girmiş ve milyonlar tarafından izlenmiş.

Sonrasında sen içinde milyonlarca insan olan Instagram diye bir şey var, ona girmişsin ve o milyonlarca insanın izlediği filmin sadece bir dakikalık bir bölümünü, yine milyonlarca insanın izleyebileceği o platforma yüklemişsin ve diyorsun ki, *aynı ben*. Evet abim, aynı sen. *Ama ben çok farklıyım*. B.k farklısın!

Bu duruma gülmeyen bir tek ben miyim? Bir felakete maruz kalırsan yardım istersin, sesini o zaman gücün

yettiğince yükseltirsin. Bunlar ne biliyor musun? Bunlar, sosyal medya felaketinin altında kalan sosyalzedeler. Tıpkı bir deprem gibi üstümüze çöktü sosyal medya. Bu sosyal medyada gördüğünüz yorumlar var ya, onlar o sosyalzedelerin çılgınlıklarıdır. *Ne olur bana bir like atın!*

Devasa bir düzensizliğin içinde, ne söyleyeceğini bilmeden çılgık atan insanlar haline geldik sosyal medyada. Farklı falan değilsiniz, hepiniz aynı b.kun lacivertisiniz. Dağlara çıkarsın, tüm heybetiyle koca bir şehir vardır önünde, milyonlarca ışık yanar içinde. O kalabalığa bakar ve dersin ki, “Vay be, milyonlarca insan, milyonlarca farklı hikâye.” Yok, üç tane farklı hikâye var. Ve finalde üçünün de sonu aynı yere bağlanıyor.

Doğu-Batı seveci, garip insanlar olduk. Doğu'nun da Batı'nın da her şeyini alıyoruz. Zaten Batı'nın her şeyini alamasak Doğu'yu da izleyemeyeceğiz. Batı'dan aldığımız telefonla, Doğu'da olan olayları izleyip, Türkiye'de yorum yapıyoruz. Dön bir temeline bak önce, Âdem ile Havva... Farklı olman nasıl mümkün olabilir? Sen meteorla mı geldin dünyaya acaba?

Ekşi Sözlük'le kavga ediyorum, “Abi Ekşi Sözlük gibi bir platforma kafa tutulur mu?” dediler bana. Gördük Ekşi Sözlük'ün halini Twitter'da. Adamın teki, süper bir hareket yapıp hepsini trolledi. Ben ahırda çalıştırırım dedim. Bana o kadar artistlik yaptınız, ki ben bayağı iyi para verirdim. Adamın teki demiş ki, “entry girene 100 lira veririm, yazsınlar”, hepsi de yazmış. Adam bunları trolleyerek Ekşi Sözlük gündeminde birinci sıraya oturdu.

100 lira lan, 100 lira. Burada en azından sizi 2-3 bin lira maaşa bağlar, sigortanızı da yapardık. Bu arada ben stüdyoya “ahır” diyorum. Ki bu stüdyoya ahır diyen bir tek ben değilim.

Bir de yıllarını televizyona vermiş, Youtube gibi mecralara tepkili olan ünlüler artık bu mecraya yönelmeye başladı. Zamanında *Youtube’a düşmek* diye bir tabir kullanıyorlardı, şimdi Youtube’da program yapıyorlar; ama onları da anlıyorum, kızmıyorum. Çünkü ben de yapmam dediğim şeyleri yaptım bu zamana kadar. Hem ben de televizyona geçeceğim belki? O zaman da onlar bize, televizyona artistlik yapıyordun, şimdi televizyonda iş yapıyorsun, demezler mi?

Ben mesela sinema filmi yapanlara dedim ki, neden sürekli her yere çıkıp tanıtım yapıyorsunuz? Sonra aynı şeyi ben de yaptım, kuralmış çünkü bunlar. Biz de öğreniyoruz işin içine girdikçe. Bir de zaman değişiyor. Bunda öyle çok da kızılacak bir şey yok. Ama metin yazarlarının yazdıklarını ezberleyip, birebir, kendi yorumunu katmadan kameraya onları okumak kötü olurdu mesela. Onlar da onu yapmazlar diye umuyorum.

Bir de kendine yapıştırma muhabbeti var, samimiyet göstergesidir bizim memlekette. Hani şişmanlar genelde şişmanlıkları üzerinden, benim gibi cüçük, kısa boylu komedyenler de kısa boy üzerinden şaka yaparlar. Cem Yılmaz bile zamanında kepçe kulak şakaları yapıyordu, sonra yaptırdı kulakları, başka bir yere götürmeye başladı konuyu.

Mizah yapan adam karşı tarafı örselerken, oradan gelecek cevabı önceden verir zaten. Ben kısıyım, kısıyım, kısıyım diye kendine gömer, herkes güler, artık ona vurulacak bir şey kalmaz. “Heh i.neler, güldüyseniz artık sıra sizde!” deyip dan dan dan sana geçirmeye başlar. Gülersin, cevap da veremezsin çünkü adam senin verebileceğin bütün cevapları zaten evvelinden vermiş olur. Bu da Türkiye’de yapılan mizahın en temel kurallarından biri zaten.

Ünlü olma mevzusu da tuhaf... Ben mesela burada yavaş yavaş, kendi halimde takılırken ünlü oldum. Oldum ama eğitimini mi aldım lan ben ünlü olmanın? *Soba sıcak* diyen yoktu ki bize! Hala bazen çocuk gibi parmağımı dokundurup cıss diye yandığım zamanlar oluyor, öyle öyle öğreniyorum ben. Hala izleyip de, “Keşke bu lafı etmeseymişim, keşke bunu yapmasaymışım” dediğim onlarca video var Youtube’da. Geçmiş olsun, geride kaldı onlar. Artık ileriye doğru hareket edeceğiz deyip kendimi geliştiriyorum.

Şimdi televizyondaki adam, ünlülüğe doymuş, paraya doymuş, başarıya doymuş, her şeye doymuş olabilir. Ama Youtube’da hiç tatmadığı şeyler var. Onlar da gelip tadacaklar. Ama tatmadan önce televizyondaki güçlerini Youtube’a uygulamaya çalışacaklar. Gençleri yakalamak için hiç bilmediği jargonları, metin yazarlarının genç olması vesilesiyle kullanacak, sonra beğenmeyecekler.

Diyecek ki, hee, bu böyle olmuyormuş. Ama “böyle olmuyormuş”u sen gidip o adama söyleyemezsin mesela.

Ben arayıp, abi bu böyle olmaz diyemem, benim o had-dim yok. Ama o beni arayıp, televizyona geçtiğim zaman, oğlum bu böyle olmaz, diyebilir. Tecrübe, yaş ve sektör farkı bu. Onlar da şimdi sektörün farklı olduğunu tabii ki işin içine girince anlayacaklar.

Onların şansı, paraları, çevreleri ve nüfuzları var. Youtube'a girdikleri zaman bizim gibi paldır küldür girmeyecekler. Youtube'la uğraşmış insanları ekiplerine alacaklar, çünkü paraları var. Diyecekler ki, ne yapalım? Onlar da diyecek ki, şunu yap abi. Onlar da kendilerine yakıştırabildikleri kadarını ve geçmişteki tecrübelerini göz önünde bulundurup Youtube'da program yapacaklar. Bence müthiş. İşte benim tam istediğim nokta bu. Yani zamanında bize yapılmayanı biz de onlara yapmazsak, çok ayıp etmiş oluruz.

Bitmeyen Nöbet

Askerlikle ilgili en önemli detay, orada her görselin kıymetli olmasıdır.

Acemiyim daha, tuvalet sırasında'yız. Bir baktım gazetede bir kadının fotoğrafı kavga kıyamet elden ele dolaşıyor. Dedim "Allah Allah, kim ki bu kadın böyle kavga ediyorlar?" Şöyle uzaktan silüetini gördüm, yağır mı yağır bir ablamız. Kendi kendime dedim ki, bunun için mi kavga ediyorlar?

Enteresan bir yer orası, ben mesela 10 gün boyunca sıçamadım. Yerimi mi yadırgadım, ne yaptım anlamadım. Kendine özel bir lügatı bile var oranın. Birine “Kardeşim şu tepsiyi verir misin?” diye soruyorsun, “Bu şafaktan sonra ben mi vereyim?” diyor. Mesela “Tuzu uzatır mısın?” diyorsun, “Bu şafaktan sonra ben mi uzatayım?” diye cevap veriyor.

Ben gittikten sonra bir ay falan geçmiş, artık kendime bir boşluk yaratmaya çalışıyorum. Öyle boşluk dediğime de bakma, yalnız kalabildiğin tek yer duş! Duşunda saatleri var tabii. Orası asker ocağı, ana kucağı değil sonuçta. Her dakika beş yıldızlı otel gibi sıcak su yok.

Duşta yan yana dizilmiş kabinlerin ardında ne fantezilerin kurulduğunu gidenler bilir. Dedim, ben de kapsamlı bir duş alayım artık. Sırada ilerliyorum, kafamda fanteziler kurmaya çalışıyorum. Tankların arasından Victoria’s Secret meleği çıksa, bana doğru yürürken “Devrem” dese falan... Sonuçta kendimi hazırlamam lazım bir şekilde.

Yalnız içeride fazla kalamıyorsun, kapı falan da yok. Zihnimde Victoria’s Secret meleği, elimde kese, şampuan derken Karadenizli bir arkadaşım vardı, sağ olsun, güneş görmemiş beyaz götünün arasına asker yeşili slip donu kaçmış bir halde “Ordu’nun dereeleri aksa yukarı aksaaa” diye türkü söyleyerek önümden geçiyor! Allah razı olsun kardeşim, akıyor! İki ay sonra ben de o gazetede o yağır ablanın fotoğrafı için kavga etmek zorunda kaldım.

Kadınları anlamıyorum. Biz mesela askerlik denilen bir şey yapıyoruz. Kadınlar ise, “Aa biraz yavaş, önce biraz öpüşseydik, konuşsaydık, oha!” gibi şeyler diyor ya, biz ne yapalım peki? İki bin tane çıplak adamın arasından geçip kendini duşa atıyorsun. Sonra gazete-yi açıyorsun, ama bu sefer de sağa sola dönemiyorsun çünkü her yer yapış yapış! Uhuyla yapıştırmışlar gibi, ama uhu değil!

Bir de RDM diye bir şey vardı: Rehberlik Danışma Merkezi... Askerler arasındaki adı ne? Rahatına Düşkün Mehmetçik... RDM dedikleri şey şu, madde bağımlısıdır, kafalar güzel geziyordur ve küt diye askere alırlar seni. Ama sağa sola ya da kendine zarar verme diye seni RDM bölümüne koyarlar.

Acemi birliği ne kadar tatlı bir şey değil mi? Acemisin çünkü. Silahı kendine doğru ters tutuyorsun falan, sonra Uzman Çavuşlar bir baba gibi, bir öğretmen gibi gelip onu düzeltiyor, “a... k... çocuğu” diye. Bir ay içinde eğittiler bizi. Gerçi bir ay olan da var, üç ay olan da var, paket bunlar. Ben gold üye olduğum için bir ay yaptım acemiliği.

Eğlenceliydi çünkü acemi birliğindeyken tam olarak asker olmuyorsun, cezan yok. Türk Silahlı Kuvvetleri’nin mensubu değilsin. Üzerine üniforma veriyorlar, sen kendini asker zannediyorsun. Lojman nizamiesinde çavuştum ben. Askeri lojmanların bir ya da iki tane girişi olur. İkincisinde genelde keko bir asker durur çünkü oradan araç giremez.

Benim durduğum girişte, arabalar, kamyonlar, sucular, tesisatçılar, tüpçüler, herkes oradan giriyordu. Bütün apartman sakinleriyle muhatap olan tek kişi vardı o da nizamiye çavuşu olarak bendim. Lojman nizamiyesi dediğim şey de, ufacık bir yer. Masam var ufacık, bir yanda da çapraz nöbetçi var. Sürekli dert anlatıyorlar, “Abi böyle böyle oldu.”

Onlar iki saatte bir değişiyor ama ben gitmiyorum. Çünkü ben sabah 8 akşam 8 oradayım. Ama iki saatte bir asker değişiyor. Her birinin derdini dinliyorum orada. Cam var orada, açıp konuşuyoruz, “Hoş geldin devrem”, “hoş bulduk”, “Abi ben askere gelmeden önce ne yapıyordum biliyor musun?”, “ne yapıyordun a... k... anlat!”.

Arada bir araç geliyor, plakasını alıyorsun. “Siz kime gelmiştiniz?”, “ben buna gelmiştim”, “sen şöyle mi olmuşsun?”, “ben böyle mi olmuşum?” Bir teyze geliyor mesela, emekli albayın annesi ve yaklaşık 200 yaşında. Elinde böyle poşetler, orduveinden almış ucuz diye. Büyük ihtimalle gelinine nispet yapıyor, *Ay bu evde de hiçbir şey yok* alışverişi yapmış. “Oğlum şuna bir el atıver!” Gidiyorsun onları bırakıyorsun, sonra hemen geri geliyorsun.

Halbuki askeri kurallara göre benim oradaki görevim şu: Bir araba girecek, “altına bakayım, kimliğinizi görebilir miyim, plakanızı alayım, buyurun”. “Oğuzhan Uğur-Ankara, Emret Komutanım!”, bir de böyle tanıtmak zorundasın kendini. “Selam, ben Oğuzhan, evet.

OĞUZHAN UĞUR

ZEKİ AMA ÇALIŞMIYOR

Uçak fobisinden ilişkilerine, askerlik anılarından üniversite günlerine dek birçok anekdotu samimiyetle paylaştan Oğuzhan Uğur için hiciv ustası desek abartmış olmayız. İlk gençliğinde karikatür de çizen Uğur, ciddi konulardaki tespitlerini bile eğlendirerek anlatıyor. Siz de hayatın absürtlüğü karşısında kara mizaha sığınırırsanız, meşhur programı PİNÇ’e de kaynaklık etmiş durum komedisi tadındaki bu hikâyeleri okurken kendinizi gülmekten alıkoyamayacaksınız.

hayykitap

26 TL
KDV'DEN MUAFTIR

gölümseten hikayeler